

2 óraker elbúcsúzott vendégeitől, a Rákóczi-induló hangjai mellett elhagyta az éttermet s a fogadóbizottság tagjaitól kísérve kiment a pályaudvarra és elutazott Budapestre. Szegedi különlegességeket vitt magával: Sziráky-féle bicskákat, melyekből titkára egész csomót vásárolt össze, csipkés szegedi papucsokat, melyekkel Lechner kedveskedett neki s egy bőrbe kötött díszes albumot, Szabados János városi tanácsnok ajándékát, mely az újjáépült Szeged kiválóbb középítményeinek képeit tartalmazta, elől a Szeged ünnepén c. költemény díszlenyomatával.

Párisba visszatérve Adamné magyarországi utazásáról „La patrie hongroise“ címmel könyvet írt, mely 1884-ben jelent meg s amelyben egy-egy fejezetet szentelt a szegedi árvíznek és Szeged városának. 1885-ben pedig, amikor az alig másfél éves szegedi színház leégett, a budapesti francia konzulátus útján a szegedi városi tanácshoz a következő részvéttáviratot intézte: „Mélyen meg vagyok hatva attól az újabb szerencsétlenségtől, mely Szeged városát sújtotta, azt a várost, melynek polgárai oly kedves emléket hagytak szívemben.“

Adamnénak igen hosszú élet jutott osztályrészéül. Csak néhány hónap választotta el századik évének betöltésétől, amikor 1935-ben meghalt. Életének utolsó évtizedeit teljes visszavonultságban töltötte Párizs közelében egy középkori kolostorból átalakított falusi kastélyban. Az egykori izzó temperamentumú, szabadgondolkodó, bőbeszédű, nagyvilági dámából csendes, magányos, ájtatos öregasszony lett. Túl sokáig élt, még életében elfeledték Franciaországban s még inkább Magyarországon. Ő sem sokat törődött a jelennel, már csak a múlt érdekelte, eseményekben gazdag, mozgalmas élete emlékeinek élt, azokon elmerengve néha talán eszébe jutottak 1884. tavaszának azok a napjai is, melyeken a szegediek olyan lelkesen ünnepelték.

BIRKÁS GÉZA

HÁROM ROMÁN KÖLTŐ

KÖVETELÉS

— Aron Cotrus —

Lázítok a kín húrjain,
A jussom kérem újra im,
S a bérért nyúlnak ujjaim.

Sors a harcba bedobott már,
Ott voltam mindeh robotnál,
S tudom mi az, mi gondot ad,
De a bér ott sose félős,
Hol tette mozdul föl e kétős:
A munka és a gondolat.